

Arrest

nr. 28 671 van 15 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken van 20 december 2000, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren op 28 december 1972 te Casablanca en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 28 juli 1999 treedt verzoekster in Marokko in het huwelijk met dhr. M.A., eveneens van Marokkaanse nationaliteit en in België verblijvende.

Op 25 juli 2000 dient verzoekster bij de gemeente Sint-Gillis een aanvraag in om machtiging tot verblijf in functie van haar echtgenoot op basis van artikel 10, §1, 4de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993; geen samenwoning meer tussen beide echtgenoten. (…)”

Verzoekster dient op 5 januari 2001 een verzoek tot herziening in.

Op 18 oktober 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 22 februari 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Op 28 september 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 maart 2009 wordt verzoekster in kennis gesteld van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ingevolge deze gewijzigde procedure wordt het verzoek tot herziening zonder voorwerp en wordt onderhavige procedure ingeleid.

2. Over de rechtspleging

Inzoverre verzoekster de brief tot omzetting van het verzoek tot herziening in een beroep tot nietigverklaring aanvecht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat om onontvankelijk te zijn het beroep gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. De omzetting van het verzoek tot herziening in een beroep tot nietigverklaring betreft een procedurele maatregel die voortvloeit uit de artikelen 230 en 231 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepalen dat de ingediende verzoeken tot herziening die op 1 juni 2007 aanhangig zijn bij de minister van Binnenlandse Zaken, van rechtswege zonder voorwerp worden en dat betrokkene op straffe van verval, binnen de dertig dagen vanaf de betekening van de brief, haar verzoek tot herziening kan omzetten in een beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd. Deze brief waarbij verzoekster in kennis wordt gesteld van de artikelen 230 en 231 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft aldus zelf geen aanvechtbare handeling doch is een procedurele maatregel die bij wet is voorzien. Het beroep is dan ook onontvankelijk wat dit voorwerp betreft.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht en de redelijke termijn. Tevens voert verzoekster de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekster stelt dat zij reeds een verzoek tot herziening heeft ingediend op 5 januari 2001 en dat na meer dan acht jaar en drie maand nog steeds geen beslissing werd genomen. Verzoekster geeft aan dat zij reeds in haar verzoek tot herziening de waarheid niet verhulde en uitdrukkelijk toegaf feitelijk gescheiden te leven van haar echtgenoot, zodat de zaak eenvoudig van aard was en mits korte debatten behandeld kon worden, zodat elke neutrale lezer in casu kan zien dat de redelijke termijn geschonden werd. Bovendien wijst verzoekster erop dat zij niet bij de pakken bleef zitten, doch taallessen en een beroepsopleiding volgde, zij steeds tewerkgesteld was en sinds 28 februari 2003 een duurzame relatie heeft met haar bijzit dhr. M. Verzoekster wijst erop dat haar doorgedreven integratie steeds gepaard ging met de acht jaren en drie maanden die zij in onzekerheid met betrekking tot haar verblijf in België.

Inzoverre verzoekster de schending aanvoert van het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn, zoals het voortvloeit uit artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat dit artikel enkel van toepassing is op jurisdictionele procedures en dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben (RvS 20 november 2002, nr. 112 629). Bovendien merkt de Raad op dat de eventuele schending van de redelijke termijn, hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat het verzoek tot herziening dan maar moet worden ingewilligd. Verzoekster toont aldus niet aan welk belang zij heeft bij het invoeren van dit onderdeel van het middel.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekster diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalde wat volgt:

“§ 1 . Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 9 en 12, zijn van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten:

(...)

4° de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging aldaar gemachtigde vreemdeling en die met deze komt samenleven, en voor zover de twee betrokken personen ouder zijn dan achttien jaar alsmede hun kinderen die te hunnen laste zijn en die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt, tenzij een internationaal verdrag dat België bindt meer voordelige bepalingen bevat”

(Oud) artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet houdt in dat de vreemdeling die zich beroept op de gezinshereniging, naar België dient te komen om met zijn echtgenoot samen te leven.

Bij de beoordeling van een aanvraag dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie zoals die werkelijk bestaat op het ogenblik van het onderzoek door de bevoegde overheid. Op het ogenblik waarop de administratie de zaak heeft beoordeeld was er geen samenwonen tussen de echtgenoten. Uit het verzoekschrift en de nota blijkt dat partijen het eens zijn over dit feit. Verzoekster geeft zowel in haar verzoek tot herziening als in haar verzoekschrift zelf aan dat er op het ogenblik van de bestreden

beslissing namelijk 20 december 2000, geen samenwoonst was tussen haar en haar echtgenoot. Aangezien er op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag geen sprake was van samenwoonst, kon de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dan ook redelijkerwijs tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de voorwaarden van (oud) artikel 10, alinea 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift blijkt dat ook na de negatieve beslissing er geen samenwoonst meer was en dat verzoekster en haar echtgenoot op 17 juni 2003 uit de echt gescheiden zijn en dat verzoekster inmiddels concubineert met dhr. A.M. van Belgische nationaliteit.

Verzoekster maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat zij dienvolgens een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing van 20 december 2000, ongeacht of deze beslissing toen gegrond was, heden niet meer actueel is. Verzoekster is in België gebleven en heeft hier haar centrum van haar belangen uitgebouwd. Zo stelt verzoekster dat zij hier werkt, ze zich de taal heeft eigen gemaakt en een sociaal netwerk heeft uitgebouwd. Sinds 28 februari 2003 heeft zij ook een duurzame relatie met haar bijzit dhr. A.M. met wie ze overigens concubineert. Bijgevolg is de bestreden beslissing dan ook actueel in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster voert aan dat zij een gezin vormt met A.M. met wie zij sinds 28 februari 2003 een duurzame relatie zou hebben. Verzoekster geeft aldus zelf aan geen gezin te vormen met haar inmiddels ex-echtgenoot, in functie van wie bovenstaande aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend. De bestreden beslissing vormt aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM ten opzichte van haar echtgenoot. Inzoverre verzoeksters actuele relatie kan worden beschouwd als een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM dient er evenwel te worden op gewezen dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan de Vreemdelingenwet. Indien zij van mening is dat zij een gezin vormt met haar huidige partner, kan zij in haar land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen in functie van haar huidige partner. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Niets belet verzoekster om via de geëigende wegen een aanvraag

te doen tot verblijf op Belgisch grondgebied. Een tijdelijke scheiding van haar partner houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aangetoond.

Inzoverre verzoekster ook de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aangeeft op welke wijze artikel 3 van het EVRM dan wel geschonden werd. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schending betreft.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU